

3die Valgkreds (S. N. Hansen), nemlig, at vi gave et Raad ud af Folkethingets Haand med Hensyn til Fastsettelsen af Embedsmændenes Lønninger, naar vi allerede nu gave en saa stor Forhøielse, at en kommende Regjering, der havde særlig Interesse for Embedsmændene, ikke vilde føle Trang til at fremme Revisionen af Lønningslovene, hvorved der altsaa vilde opstaa Banfelighed for en Overenskomst i saa Henseende mellem Folkethinget og Regjeringen. Dernæst vil jeg gjøre opmærksom paa en anden Omstændighed, som det forekommer mig, at det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds oversaa, nemlig den, at de Forhøielser, vi skulde give dette Forslag, vilde være meget længere end, til Revisionen af Lønningslovene foregaar, thi det er jo klart, at de Embedsmænd, som nu faae denne Forhøielse, faae den for Livstid og faae Pension derefter. De Individier blandt Embedsmændene, der faae disse Forhøielser, ville aldrig kunne beryves dem, selv om Konjunkturerne maatte om et eller to Aar i høi Grad gaa nedad, saaledes at Alle kunne leve billigere end nu. Man vilde da altsaa have et billigt Krav paa, at den Forhøielse, man nu gav Embedsmændene, ogsaa blev reduceret, men jeg tror, at hverken en kommende Regjering eller en kommende Rigsdag vilde samtykke i at beryve de enkelte Personer det Tillæg til Lønningerne, som de havde faaet ved en Lov, der ikke betegne sig som gjældende for en vis Periode, men som havde en varig Karakter. Jeg kan altsaa være fuldstændig enig med det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds i, at det, som der for Dieblisset er Trang til at vedtage, er en Lønningsforhøielse for indvarende Aar og en Lønningsforhøielse for det kommende Finantsaar, og jeg skulde ikke have Noget imod at udstrække den til endnu et Finantsaar. Jeg antager nemlig, at Forholdene have saa megen Fasthed, at en Nedtagelse i Konjunkturerne ikke vil indtræde i de første Aar, og selv om saa var, vil jeg sige, at Embedsmændene allerede i flere Aar have lidt saa meget under de høie Priser, at det ikke vilde være ubilligt, om de ogsaa kom til at nyde Godt af Tillæget, selv om Priserne maatte falde, før et Par Aar vare gaaede. Dernæst vil jeg udtale, at jeg, naar det saaledes kun er en midlertidig Lønningsforhøielse, hvorom der her kan være Tale, navnlig en Lønningsforhøielse for det Finantsaar, for hvilket vi for over $\frac{1}{2}$ Aar siden have vedtaget Finantsloven, og for det kommende Finantsaar, vilde, som jeg allerede udtalte i forrige Samling, finde det nok saa korrekt, at en Bestemmelse derom blev sat ind paa Finantsloven og ikke blev vedtagen som en almindelig Lov. Det var jo dette Spørgsmaal, der i forrige Samling udgjorde et Stridsspørgsmaal mellem Landstinget og Folkethinget, men jeg for mit Vedkommende kunde ikke finde, at de Betragtninger, der da bleve gjorte gjældende i det andet Thing, virkelig havde den Vægt, som der fra mange Sider blev tillagt

dem. Naar vi derimod komme til det Spørgsmaal, hvilket Tillæg der da passende vil kunne gives Embedsmændene, kan jeg ikke være enig med de Herrer, som mene, at der skulde være visse Embedsmænd, som slet ikke skulde beryves af Forhøielsen. Naar det ærede Medlem for Aalborg Amts 5te Valgkreds opstatede det Spørgsmaal, hvorfor alle Embedsmænd skulde behandles paa en og samme Maade, hvorfor de Alle skulde have Tillæg, ligger Svaret derpaa lige for Haanden, det nemlig, det, at de Omstændigheder, der overhovedet motivere Tillæget, for saa vidt ere til Stede for dem Alle, som de Alle mere eller mindre beryves af Dyrtiden og de høie Priser, der eksistere. Paa den anden Side kan jeg imidlertid ikke være enig med det ærede Medlem for Randers (N. P. Jensen), der mente, at der slet ikke burde gjøres Forskel imellem de høiere og de lavere lønmede Embedsmænd. (N. P. Jensen: Det har jeg ikke sagt!) Det forekommer mig, at det ærede Medlem sagde, at Retfærdighed og Billighed lige frem krævede, at der blev givet et Tillæg af 20 pCt. af den fulde Løn for alle Embedsmænd, saaledes at altsaa Forhøielsen for saa vidt kom Alle lige til Gode. Mig forekommer det tværtimod, at det Princip, der er gjort gjældende i Loven, at der sættes en vis Grænse, nemlig 4,000 Kr., saaledes at den Del af Lønningen, der overstiger dette Beløb, ikke kommer i Betragtning ved Lønningsforhøielsen, for saa vidt er rigtig, som det ikke kan negtes, at navnlig Konsumtionen af Livsfornødenheder er omtrent lige stor for Alle, enten de ere høiere eller lavere lønmede. De stigende Priser komme altsaa til i høiere Grad at trykke de lavere end de høiere lønmede, idet det væsentlig kun er de Gjenstande, som kunne indbefattes under Begrebet Livsfornødenheder, med Hensyn til hvilke Prisstigningen har viist sig aldeles gjennemgaaende. Naar det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds paa den anden Side mente, at man lige saa vel kunde forde, at de Embedsmænd, der havde over 4,000 Kr. i Løn, skulde indskrænke sig paa Grund af de høie Konjunkturer, som at andre Medborgere med faste Indtægter skulde gjøre det, saa er det jo ganske vist, at alle de Medborgere, der have faste Indtægter, som leve af Renten af Kapitaler, altid ere uheldig stillede, naar Priserne stige, men der er den Forskel mellem Embedsmænd og Rentierer, Kapitalister, at Embedsmændene altid levere Valuta for det, de modtage; de gjøre altid deres Arbejde, og naar Priserne paa andre Ting stige, stiger ogsaa Prisen paa deres Arbejde. Naar altsaa det Arbejde, de levere, faar saa meget større Værdi, er det ogsaa billigt, at det betales høiere. Man kan ikke sammenligne Embedsmænd med dem, der leve af faste Indtægter, af Kapitaler, hvorimod man for saa vidt kan sammenligne dem med andre Personer i private tjenende Stilling. For dem vilde det ogsaa være meget uheldigt, naar de ikke havde Noget at modstaa de stigende Priser med,